

Oli og Elisabeth Maria hava tað hugnaligt í nýggju húsum, sum tey bygdu uppi við Skýlin-dal fyrri 12 árum síðan.

Elisabeth Maria er framvegis nakrar timar um dagin niðri í handlinum, men annars vevur hon nóg

- Mær dárar ikki at reypa, men ta ferðina seldi eg út fóru fáum tímum.

NÓGVÚTI Í NATTÚRUNI

Tað er ikki bara av vana, at Óli mest ger landslagsmyndir. Landslagið hevur altíð hugtakið hann. Óli og Elisabeth Maria hava altíð ferðast nóg út í náttúruni, og tá hevur hann altíð havt skitsublokkir við sær. Tá frídagar vóru plagdu tey at fara í hagar við børnunum, við tjaldi og tráðu.

- Náttúran her er so stórsligin. Hvønn veg, eg enn vendi mær, fái eg hug at festa tað á löriftið.

Óli hevur ikki tal fyrri, hvussu nógvar málningar, hann hevur gjørt. Tað eru fleiri hundrad. Umframt landslagsmyndir hevur hann málað fólk. Hann hevur eisini teknað nakað,

m.a. til allar bókurnar hjá Roberti Joensen og til "Mina Jólábók". Og fleiri leiktjóld hevur hann prýtt, m.a. tá eiðisfólk í 40-árunum framfóru sjónleikin "Magnus" og "Systirnar á Kinn".

Óli Egilstrøð fæst eisini eitt sindur við at skriva. Onkrar frásagnir hevur hann havt í Varðanum. Heilt nógvar sangir hevur hann yrkt til veitslur av ymsum slag, og tað var eisini hann, sum yrkti Eiðis-singin, sum Hans Erlend í Brekkunum setti lag til. Singin yrkti hann til vinarbýastevnuna á Eiði í 1988.

Nú fæst hann við at skriva ymist um Eiðis bygð.

- Tað verður ikki nokkur bygðarsøga, men eg skrivi bara um ymist, sum eg minnst sjálvur, og sum nú ikki er til longur í bygdini. Tað verður kanska til ein lítlan bókling.

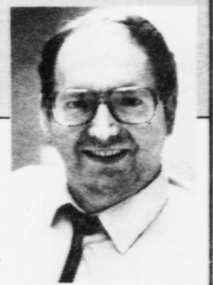
Upprunaliga ætlaði hann at hava henda bóklingin lidnan til eina framsýning, hann skal hava seinni í vár. Tað verður ein framsýning við málningum, ið lýsa eldri tíð á Eiði. Arbeiði, ið ikki verður gjørt longur. Hús, sum fyrri langari tíð síðan eru tikin niður o.a.

- Hesar málningarnar noyðist eg at krøgva burtur so hvørt, sum eg hava gjørt teir, fyrri at einig, sum kemur inn, fær hug at keypa teir.

Óli Egilstrøð heldur, at ein slik framsýning kundi fingið fram meira um tað søguliga hjá bygdini. Eldri fólk, sum koma á framsýningina, kunnu óivað koma við fleiri upplýsingum at lagt aftrat til. Óli sjálvur hevurskrivað. Einaferð kundi tað so blívið til eina bók, heldur hann.

Útvarps- og sjónvarps-ummæli

Johan Samuelsen skrivur

Nýggja føroyska sendingin «Manna millum» var á skíggjanum sunnukvöldið. Tað var ikki sørt av forvitni, tú setti teg framman fyrri sjónvarpinum, i bestu sjónvarpstíð, at hyggja at hesi nýggjastu royndini í føroyska sjónvarpsheiminum. Og lat tað verða sagt beinanvegin, at hugskotið við hesi sending, nevniliga at koma út millum fólk, har nakað er á vasi, so avgjørt hugar mær.

Byrjað var í Svinoy, og søgan um grýluna har úti var hóskandi, nú fæstan er byrjað. Hesir «flatu» svinoyingarnir vóru goðir umboðsmenn fyrri bygðarmálið — og gævi tann dagur aldri upprennur, tá ongín munur er á ljóðliga, líkamikið hvar í landinum tú býrt. Vakurt var henda dagin, teir vóru úti í Svinoy, men ikki megnaði myndatólið at fylgja við, tá Jukim Olsen so fróðliga greiddi frá um gomlu bygðina, men «fokuseraði» í staðin uppá Jukim og felagar, og fekk harvið ikki útnýttat myndatólið og tess møguleikar, sum frásøgnin hjá honum hevði uppiborið, og var hetta spell.

Forvitnisligt var at hoyra frásøgnina um Mullers pakkhús, sum nú vónandi verður bátaskavt um ikki so langa tíð. Har skuldu allar fortreytir verið til staðar, fyrri at fingið eitt umhvørvi, sum skarar framúr, býnum til heiðurs og sóma. Og so at uppliva tað á skíggjanum, at Peter Mac Goven sigldi sín seinasta túr á Havnarvág við síni elskaðu «Katleen» — tað nam hjartaroturnar. Uttan aðra samanbering, so rann søgan hjá Hemmingway um «Gamla mannin og havið» einum í huga. Og túrurin endaði á Vestaru Vág, undir pakkhúsinum hjá Mulleri, og har handaði Peter savninum bátin í varðveitslu. Og so gløðjarnsmotorurin, við tí eyðkenda ljóðinum, er ein søga fyrri seg, sum vissuliga er verd at goyma. Tøkk tit, sum leggja orku í soverðið friðararbeiði, komandi ættum at frama.

Sendingin alt samanum tikið var goð, men Zacharias eigur at hava í huga, at sendingin fyrri ein stóran part stendur og fellur við, hvussu spurt og lurtat verður úti millum manna!

Annars er hetta tíðin, tá ið bankarnir hava ársaðalfundir, og samstundis fáa hevi til at sleppa framat í fjølmiðlunum við framtíðarmetingunum v.m.

Stuttligt var at hoyra Fossbankastjóran úttala seg í útvarpinum um rentuspekulationina — hann tók so dýran til, at neyðugt verður at avtaka rentuspekulationina í stígum, tí annars verður galið við líkvititunum í bankum okkara, um allur lænti peningurin verður tikið úr føroysku peningastovnunum í senn, og goldin aftur haðar, sum lænt varð frá, mest úr Danmark, tí nú var onki at vinna meira í Føroyum hjá okkara rentumatadorum á hesum sinni. Hetta eru somu peningastovnar, sum fyrri fáum árum síðani royndu at «bagatelliserast» rentuspekulationina niður í nærum onki! Men nú er altovent í holuni — peningastovnarir koma í eina líkvititetskreppu, sambært Helga Fossadal — stik den!

Er onki kapitull í ársfrágreiðingunum hjá bankunum, sum eitur sjálvransakan? Ella at útvarpsmaðurin boraði nakað meira í hesum máli, tí hann situr jú lurtaranna vegna og spyr, og hetta eigur hann ongantið at gloyma.

EF-bylgjan skolar inn yvir oyggjarnar í hesum dogum — útvarp og sjónvarp kappenna, og størsta tiltakið í so máta var beinleiðis sendingin úr Norðurlandahúsinum týskvöldið. Sendingin var toluliga væleydnað, hóast hon var partvist merkt av, at hetta vóru fakfólk, sum tóku lut í kjakinum. Ein kunnandi «upptaktsending» áðrenn hevði verið uppá sitt pláss, sjálvt um Jógvan Jespersen royndi nakað í so máta. Hon var somuleiðis eitt gott dømi uppá gleðliga samarbeiði millum SvF og UF. EF-spurningurin er av alra størsta tydingi fyrri okkum øll — ein loysn skal finnast áðrenn summarið er farið aftur um bak — og tí er tað onki meira enn nátturligt, at so nógvar verður gjørt burtur úr nú. Kunningin er alneyðug, tí einaferð kemur tann dagur, tá ið vit, bæði lærd og leik, verða noyðd at taka eina støðu í hesum álvars-máli.